

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

sosyalist işçi

30 Mart 2016
2 TL.
sosyalistisci.org

559

8 AYDA 6 BİN ÖLÜ...

**BARİŞ
ACİL!**

marksizm 2016 11-15 MAYIS
#istanbul taximhill otel

sosyalist işçi diyor ki

5 BİN 359 ARTI 355!

Bu sayı, Cumhurbaşkanı Erdoğan tarafından açıklandı. 22 Temmuz 2015 gününden beri, Kürtlerle yeniden başlayan savaşta ölen sivil, PKK'lı ve asker sayısı.

8 ayda 5 bin 359 sivil ve PKK'lı Kürt öldürülmüş.

Ölen 355 kişi ise asker ve polis.

Yaklaşık 6 bin kişi.

Korkunç bir sayı.

1980'lerde Kürt sorunu merkezli başlayan ve zaman zaman düşük yoğunluklu sürdüğü devlet yetkililerince açıklanan savaşta yaklaşık 50 bin kişinin öldüğünü biliyoruz. 8 ayda kırk yılda ölen insan sayısının yüzde 10'u kadar insanın ölmüş olması, yaşadığımız yıkımın boyutlarını gösteriyor.

Buna bir son vermeliyiz.

Ölümleri durdurmalıyız!

Ölenlerin sayısı açıklandığında Nusaybin'de, Yüksekova'da operasyonlar devam ediyordu. Kürtler ölmeye devam ediyordu. Türkler de öyle.

Cumhurbaşkanının açıkladığı sayıya canlı bomba eylemlerinde Suruç, Ankara, İstanbul'da ölenler eklenmiş değil.

Hemen hemen kesin bir bilgiyle biliyoruz ki, canlı bomba eylemlerinin kolaylaştırılan iklim, savaş iklimidir. Barış politikaları hâkim oldukça, canlı bomba eylemlerinin içinde şekillendiği ortam da zayıflayacak.

"Yerli ve milli" bir yeni devlet ekseninin şekillenmesi sürecinin, devletin bekasını garanti altına alma mücadelesi olarak bizzat Cumhurbaşkanı Erdoğan tarafından öne sürüldüğü aylar, Türk devletinin Suriye'nin kuzeyindeki gelişmelerde ölüm kalım hamleleri gördüğü bir dönem oldu aynı zamanda. Suriye'nin kuzeyinde özerklik adımları atan Kürtlerle, Türkiye'de, İmralı'da özerklik üzerine konuşmalar yapmayı tehlikeli bulan devlet, Kürt sorununda çözüm sürecini önce buzdolabına kaldırdı. Ardından da şiddetli bir şehir çatışması başladı.

Yaklaşık 6 bin kişinin öldüğü, şehirlerin yakılıp yıkıldığı, insanların bodrumlarda mahsur kaldığı bir şehir çatışması.

Bu çatışmalı ortama, bu ortama ses çıkartanları korkutmayı amaçlayan baskıcı uygulamalara yanıtımız, her gün örgütleyeceğimiz bir barış hareketini inşa etmek olmalıdır. Başlangıçta, yüz binlerce insanı harekete geçirmeyi başaramasa da, devletin uyguladığı fakat zaman zaman muhalefetin bazı kesimlerinin de kullandığı kutuplaştırıcı yaklaşımı, işçi sınıfını yapay bir şekilde bölen bir yaklaşım olduğunu görerek bir kenara atan ve gerçekleri olduğu gibi teşhir eden bir hareket, kitlesel bir barış hareketinin omurgasını oluşturacaktır.

Bugüne kadar çok büyük, yığılmsal barış kampanyaları inşa ettik. Bu hareketler bir günde inşa edilmedi. Büyük binalar küçük tuğlaların üst üste koyulmasıyla inşa edilir. Şimdi, son hızla bu tuğlaları üst üste koyma zamanıdır. Ölümleri durduracak, yerli ve milli safatasının düşman yaratan ideolojik iklimini dağıtacak olan, Kürt illerinde ve batıda barış isteyen yüz binlerce insana cesaret verecek olan bu adımdır.

BASKI DEĞİL ÖZGÜRLÜK! ANTI-TERÖR YASASI ÇÖPE!

KEMAL BAŞAK

Kendi hataları sonucu içinden çıkamaz hale geldiği "Suriye" ve "Kürt" politikalarını değiştirmek yerine bu hatalarda ısrar eden AKP liderliği bilindik devlet siyasetinin, siyasi sorunları devlet baskısını arttırarak çözme anlayışının dışına çıkmış değil. İktidar partisi "artan terör olaylarına karşı vatandaşın güvenliğini sağlamak" bahanesi ile 3713 sayılı antiterör yasasını daha da ağırlaştırarak siyasetin önünü tıkamak ve zaten kısıntı halindeki özgürlükleri iyice ortadan kaldırmak istiyor. Cumhurbaşkanı Erdoğan, yüz milyonlarca kişi tarafından haklı olarak "dünyanın bir numaralı teröristi" ilan edilen bir önceki ABD Başkanı Bush'a ait "ya bizden yanasınız ya da teröristlerden" sözünü kullanarak kendisi gibi düşünmeyen herkesin terörist sayılacağı bir ceza yasası talep ediyor.

141-142'den 3713'e

Türk devleti kurulduğu günden itibaren rejim muhalifleri üzerinde baskı uyguluyor. Sosyalistler, Kürtler, Aleviler, bütün yurttaşların kendi kimliği ve siyasal düşüncesi ile anayasal eşitlik temelinde temel hak ve özgürlüklerden yararlanması gerektiğini söyleyen kişiler, Türk ve Sünni Müslüman kimliğini reddeden herkesin cezalandırılması esasına dayalı Türk Ceza Hukuku için birer potansiyel suçlu olarak görülüyor. Tek parti dönemi, askeri diktatörlük ve askeri vesayet dönemleri boyunca ceza yasalarının numaraları değişse de baskıcı özü değişmeden günümüze kadar varlığını sürdürdü.

Faşist İtalya ceza yasasından örnek alınarak oluşturulduktan sonra 1991 yılına kadar yürürlükte kalan ünlü 141-142 numaralı yasalar, eşitlik-özgürlük-barış isteyen

on binlerce kişinin tutuklanmasına ve ağır hapis cezaları almasına yol açmıştı. Düşüncenin suç olmaktan çıkarılması yolundaki büyük basınç ile bu maddeler kaldırıldı, ancak devlet refleksi buna 3713 no.lu anti-terör yasası ile cevap verdi. 1991 yılında yürürlüğe giren yasa ile hak arama mücadeleleri kamu düzenini bozan terör eylemi olarak, polisin şiddetinden korunmak için yüze atkı bağlayan gençler terörist olarak tanımlanmaya başladı. 3713 no.lu yasada en fazla değişiklik AKP iktidarı döneminde yapıldı. 2003, 2006, 2010, 2012, 2013 ve 2015 yıllarında yapılan değişiklikler ile yasanın baskıcı yanı güçlendirildi. AKP "301" gibi ceza maddeleri ile resmi görüşü sorgulayan kişileri hedef haline getirirken, kamuoyunda "İç Güvenlik Paketi" olarak da bilinen, Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu, Jandarma Teşkilat, Görev ve Yetkileri Kanunu ile bazı kanun ve kanun hükmünde karnamelerde değişiklik yaparak devlet baskısının katmerli hale gelmesinin yolunu açtı. İktidar partisi dinmek bilmeyen "güvenlik" açlığı ile şimdi, barış isteyen akademisyenler için arzuladığı gibi, özel baskı yasaları çıkarıyor, 141-142'yi mumla aratacak yeni terör tanımları yapıyor.

Mevcut yasalarda terör tanımı zaten aşırılaştırılmışken, terör suçunu "kapsamını genişleterek ve ağırlaştırarak" yeniden tanımlamak, elde avuçta kalan ve zaten son derece kısıtlı olan özgürlükleri bütünüyle gasp etmek anlamına gelir. Özgürlük gaspının ve anti-terör yasalarının "güvenlik" getirmediği, bırakalım 1991-2015 dönemini, son 6 aylık dönem verileri ile bile kanıtlanabilir. Devletin güvenliği için baskı yasaları değil, eşitlik ve barış temelinde bir arada yaşamının teminatı olarak daha fazla özgürlük istiyoruz.

REWHAT

BOMBALARIN YARATTIĞI KARAMSARLIĞA HAYIR! BARIŞ İÇİN MÜCADELEYE!

Ankara'da 38 sivilin can verdiği saldırının yankıları henüz dinmeden, İstanbul'un en merkezi yerlerinden biri olan İstiklal Caddesi üzerinde bir intihar saldırısı daha gerçekleşti. Beyoğlu Kaymakamlığı önünde gerçekleştirilen saldırıda, üç İsrail vatandaşı, bir İran vatandaşı ve saldırırganın kendisi olmak üzere beş kişi öldü, aralarında İsrail ve Türkiye vatandaşlarının da bulunduğu 36 kişi yaralandı.

Saldırının ardından olayın IŞİD'le bağlantılı Mehmet Öztürk tarafından gerçekleştirildiği ortaya çıktı. Adli Tıp Kurumu'nda aile yakınlarından örneklerle parçalanan canlı bombadan kalan örnekler uyuşturdu. 24 yaşında olduğu belirtilen canlı bomba Öztürk'ün babası ve kardeşi Gaziantep'te gözaltına alındı. Bakan Ala da canlı bombanın kimliğini doğrulayan bir açıklama yaptı. 1992 doğumlu canlı bombanın IŞİD bağlantılı olduğunu söyleyen Ala, "Emniyet ya da jandarmada arama kaydı yok. Başka bağlantıları olup olmadığını araştırıyoruz" diye konuştu.

Bombalı saldırıları barış durdurur

Saldırıdan birkaç gün önce Almanya Dışişleri Bakanı tarafından, İstanbul ve Ankara'da bulunan vatandaşlarına bir saldırı olabileceğine dair uyarıda bulunuldu. Almanya'nın Ankara ve İstanbul'da bulunan diplomatik temsilcilikleri ve Alman okulları, güvenlik gerekçesiyle tatil edildi. Bunun üzerine İstanbul Valiliği yaptığı bir açıklamayla uyarıyı "yabancı ülke temsilciliklerinin teyide muhtaç duyumları" olarak nitelendirdi, ayrıca "sansasyonel ve gayri ciddi haber ve söylentileri dikkate almamaları" konusunda vatandaşlara çağrı yaptı. Keza hükümete yakın basın yayın organlarında da

Savaş ablukasını dağıtmanın yolu, her görüşten barış yanlısının katılabileceği bir hareketi inşa etmekten geçiyor.

Almanya'yı kınayan ve Türkiye'yi kötü duruma düşürmeye çalışmakla itham eden haberler manşetten verildi.

Saldırının gerçekleşmesinin ardından, büyük şehirlerde yeni bir saldırı olabilir endişesiyle hayat durma noktasına geldi. Valiliğin fiyaskosundan sonra devlet kurumlarına güveni sifıra inen halk, çareyi eve kapanmakla ve yabancı devletlerin açıklamalarını takip etmekte buldu. İstanbul'un normalde içinden çıkılmaz bir kaos durumunda olan trafiği bile rahatladı.

Daha İstanbul saldırısının şoku atlatılmadan, Brüksel'de yaşanan yeni intihar saldırıları, toplumun genelinde sokağa çıkma konusundaki çekingenliği ve isteksizliği daha da artırdı. Cumhurbaşkanı ile AKP hükümetinin Suriye'ye yönelik olarak sürdürdüğü saldırgan politikaların ve Erdoğan'ın müzakere masasının devirerek Kürt halkına savaş açmasının ülkeyi bu tür saldırılar için açık hedef haline getirdiği, artık herkesin

malumu. Yöneticilerin ne saldırgan Ortadoğu politikalarından, ne de Kürt halkına açtıkları savaştan geri adım atmayacaklarına dair kararlı söylemleri, halkın genelinde bu saldırıların süreceğine dair endişelerin daha da artmasına neden oluyor.

Barış için örgütlenmeye

Bu kötü tablonun ister istemez barış güçleri üzerinde de karamsarlık yarattığı açık. Uzun zamandan bu yana, hem de ihtiyacın giderek yoğunlaştığı bir ortamda, barış isteyenler sokağa giderek daha az çıkıyor. Bu, hem karamsarlığa neden olan mevcut tabloyu derinleştiren, hem de her türlü barış hareketini terörizm olarak nitelendirerek hükümetin eli güçlendiriyor. Karamsarlık insani bir duygudur; ancak bu duygunun kasıtlı olarak pompalanmasına izin vermemek, büyük küçük demeden sokakta verilecek her türlü barış girişiminin aşağıdan örülmesini örgütlemek ve desteklemekten vaz geçmemek gerekir.

Yaralıların arasında da İsrail vatandaşları bulunuyordu.

AKP Eyüp Kadın Kolları Tanıtım ve Medya Birim Başkanı İrem Aktaş, İstanbul'daki patlamanın ardından attığı ırkçı tweet ile dikkatleri üzerine çekmişti. Kendisini Cumhurbaşkanı Erdoğan hayranı, Osmanlı Sevdalısı olarak tanıtan İrem Aktaş, saldırıda yaralanan İsrail vatandaşları için, "keşke yaralanmayı hepsi ölseydi" yazmış, gelen tepkiler üzerine twitter hesabını kapatmıştı.

Gelen yoğun tepkiler üzerine AKP ırkçı üyesi hakkında soruşturma başlatmak zorunda kalmış, ardından da Aktaş partisinden istifa etmişti. Antisemitizm bayrağını dalgalandıran İrem Aktaş, bu performansı haftanın ırkçısı olmaya hak kazandı.

BARIŞTAN YANA
Yıldız Önen

NEWROZ'UN MESAJI BARIŞ OLDU

Siz bakmayın medyada çıkan çarpıtmalı haberlere. Diyarbakır'da Newroz mesajı net bir şekilde barış oldu.

Bütün konuşmacılar, kürsüde görev alan herkes barış ihtiyacına vurgu yaptı.

Selahattin Demirtaş, "Patlayan bombalar, kan çanağına dönmüş bölgede barışı istemek kolay değil. Böylesi dönemlerde ilkeli ahlaklı bir barış tutumu içinde olmak doğru olmaktadır." dedi örneğin.

HDP'nin çözüm süreci boyunca İmralı heyetinde yer alan Sırrı Süreyya Önder ise, "Açın İmralı yolunu müzakereler nerede kalmışsa oradan devam ederek bir haftada ülkemizin çehresini değiştirelim" dedi.

Newroz öncesi Kürt hareketinin çeşitli kanatlarından yapılan açıklamalar da ısrarla barıştan ve çözüm masasının yeniden kurulmasından yana oldu.

Bu ısrarı görmezden gelen medya propagandistleri var.

Newroz'un tehdit ve şantajla geçtiğini anlatıyorlar.

Oysa Newroz konuşmaları çok netti. Demirtaş konuşmasında şu vurguları özellikle yaptı: "Dolmabahçe'de dile getirdiğiniz çözüm yoluna bağlıyız. Savaş, çatışma, ölüm alışmamız gereken normal bir durum değildir. Normal olan bütün barışçıl yollarda ve yöntemlerde ısrar etmektir. Müzakere dediğimiz şey, çözümleri masaya koymaktır. Yenmek ve yenilmek, öfke ve kin üzerine müzakere masası kurulamaz."

Evet. Newroz'un ruhu, bu cümlelerde açığa çıktı. Bütünyle dolan, on binlerce insanın katıldığı Newroz alanını katılım tarihin en düşük seviyesindeymiş gibi gösteren medya, sadece katılım sayısını düşük göstermeye çalışmakla yetinse hiç sorun olmazdı. Ama daha tehlikeli bir göreve soyunmuş görünüyorlar. Newroz'un, savaşın devamından yana mesajlarla dolu olduğunu iddia ediyorlar.

İşte bu medyanın yaptığı bu iş çok tehlikeli

Tehlike, bu gazetelerde içerik belirleyen ve manşetleri atan "gazetecilerin" akan kanın devamından yana olmasında. Çıkarları savaşın devamındaymış gibi, savaş körüklemeye devam etmelerinde.

Newroz'da ne barkovizyonda sergilenen fotoğraflar ne de Abdullah Öcalan'ın resimlerinin çeşitli tüfeklerin arasında sergilenmesinin önemi var. Newroz'da önemli olan, çözüm masasının yeniden kurulması yönünde yapılan vurgulardı.

Kürtlerin tüm ölümlere, bodrum köşelerinde katledilmelerine rağmen barışı arzuladığını gösteren mesajlardı önemli olan.

Biliyoruz ki batıda da milyonlarca insanın savaştan, ölümden hiçbir çıkarı yok. İnsanlar ölümü ve savaş istemiyor. Ne Kürt gençlerinin ne de Türk gençlerinin ölmesini istiyorlar.

Birkaç gazetecinin göze girmek için yaptığı hırçılık, devletin savaş politikalarını canhıraş bir şekilde savunmak için gösterdikleri girişkenlik bu gerçeği değiştiremez. Barışı, savaş isteyen gazetecilere rağmen kazanacağız!

HAFTANIN IRKÇISI

ÖLÜM İSTEYEN İREM AKTAŞ

19 Mart'ta İstanbul'da İstiklal Caddesi'nde İsraili bir turist grubuna yönelik olarak IŞİD tarafından gerçekleştirilen intihar saldırısında, üç İsrail ve bir İran vatandaşı ölmüş, otuzun üzerinde insan da yaralanmıştı.

DEVLETLER SAVAŞIYOR, MASUM İNSANLAR ÖLÜYOR

Lahor'da Taliban'ın intihar saldırısı sonucu hayatını kaybeden çocukların anneleri.

Geçen hafta dünya yine kana bulandı. Belçika'nın Brüksel, Pakistan'ın Lahor ve Irak'ın Bağdat şehirlerinde gerçekleşen patlamalarda 150'ye yakın kişi hayatını kaybetti, yüzlerce kişi yaralandı.

Pakistan'ın doğusundaki Lahor kentinde aralarında çocukların da bulunduğu 70'ten fazla kişinin öldüğü intihar saldırısını Taliban'a bağlı Cemaat-ül Ahrar örgütü üstlenen Brüksel ve Bağdat'taki saldırıları IŞİD üstlendi.

Pakistan'daki saldırıyı üstlenen Cemaat-ül Ahrar'ın sözcüsü Ehsanullah Ehsan, Pakistan gazetesi Express Tribune'e açıklamasında "Paskalya'yı kutladıkları sırada Hristiyanlara yönelik düzenlenen saldırının sorumluluğunu üstleniyoruz" dedi.

Avrupa'da aşırı sağ güçleniyor

Brüksel'de gerçekleşen saldırının ardından ise tüm Avrupa'da aşırı sağın daha da güçlenmesinden endişe ediliyor.

Hollanda'da yapılan son kamuoyu araştırmalarına göre, ülkede bugün seçim yapılırsa Geert Wilders'ın partisi PVV ilk sırada yer alacak ve 150 sandalyeli parlamentoda 39 sandalye kazanacak. Ülkede genelde bu sayıda sandalyeye sahip parti, iktidarın en büyük ortağı oluyor.

PVV lideri Geert Wilders, 13 Kasım'da 130 kişinin öldüğü Paris saldırıları sonrası "Sınırları hemen kapatalım" çağrısı yapmış, Brüksel saldırıları sonrası ise "Avrupa sınırları elek gibi. İslamcı teröristler sınırları ıslık çala çala yürüyüp geçiyor" demişti.

Mülteciler hedefte

Avrupa'da halkın önemli bir kesimi ardı ardına yaşanan bu saldırıları ve güvenlik sorununu, göç ve mülteci sorunu ile ilişkilendiriyor.

Bu nedenle büyük çoğunluk Schengen Bölgesi'nin ortadan kaldırılmasını ve eskisi gibi sınır kontrollerine dönülmesini istiyor. Sağ partilere oy verenler arasında sınırların kapatılmasını isteyen ve kendisini güvende hissetmeyenlerin oranı oldukça yüksek.

Bunun en önemli nedeni tüm dünyada 9/11'in ardından olduğu gibi, İkiz Kuleler'in bombalanması ile ABD'nin Orta doğu'da yaptıkları arasında bağ kuran bir savaş karşıtı hareketin olmaması. Dolayısıyla acil ihtiyacımız dünyanın dört bir yanında patlayan bu bombalar ile Ortadoğu'da devam eden savaş arasındaki bağı kurup kendi hükümetlerine "Ortadoğu'dan elini çek!" diyecek bir savaş karşıtı hareketi inşa etmek.

Karşı karşıya bırakıldığımız ve seçenezsiz halde bizi en çok sıkıştıran dünya çapında karşı karşıya kaldığımız bu patlamalar silsilesine acil çözüm bulma, hemen bugün bu felaketi durdurmanın bir yolunu arama aciliyeti oluyor.

Tıpkı 11 Eylül 2001'in karşımıza koyduğu aciliyet hali gibi. Peki o aciliyet haliyle önümüze sunulan "ya onlardansınız, ya bizden" seçeneğinin sonucu ne oldu?

ABD'nin 2011'de Usame Bin Laden'i öldürdükten sonra nasıl "teröre karşı savaş" ilan ettiğini hepimiz hatırlıyoruz.

Peki bugün karşı karşıya olduğumuz manzara size bir zafer gibi geliyor mu?

Bir zafer elde edemediklerinin onlar da farkında. Peki neden bu "teröre karşı savaş" denen bayatlamış yemek ısıtılıp ısıtılıp önümüze sürülüyor.

Çünkü bizden sadece sonuçlarla ve batılı devletlerin Ortadoğu'yu ne kadar büyük bir iyi niyetle bombaladığı ile ilgilenmemiz isteniyor. "Teröre karşı savaş" söyleminin

OBAMA ARJANTİN VE KÜBA'DA: HÜKÜMETLER AĞIRLIYOR, HALK PROTESTODA

ABD Başkanı Barack Obama geçtiğimiz hafta Küba ve Arjantin'deydi. 88 yıldır görevdeyken Küba'yı ziyaret eden ilk ABD Başkanı olan Obama'nın Arjantin ziyareti ise cunta rejiminin 40. yılı protestolarına denk geldi.

"Sosyalist" Küba'dan sevgilerle

Obama'nın Küba ziyaretinin gündeminde 2014'ün sonunda normalleşme sürecini başlattıkları ABD-Küba ilişkilerinin daha iyi bir noktaya taşınması vardı.

Her iki ülke arasındaki ilişkiler Obama ve Raul Castro'nun iktidara gelmesiyle yumuşamaya başlamıştı. Ancak Küba üzerindeki ekonomik ambargonun kaldırılabilmesi için kongre kararı gerekiyor.

Aralık 2014'ten bu yana ilişkileri normalleştirmeye çalışan Barack Obama ve Raul Castro, telekomünikasyon alanında işbirliğinin önünü açmış ve ilk kez iki ülke arasında tarifeli yolcu uçağı seferlerinin başlamasını sağlamışlardı.

Tüm bu gelişmeler Küba'nın sosyalist olduğunu iddia edenleri zor durumda bırakıyor. Çünkü Küba'daki rejimin sosyalizm olduğunu öne sürenler buna iki kanıt gösteriyor: Küba'nın yanbaşındaki ABD emperyalizmine karşı olması ve ekonomideki devlet mülkiyeti.

Ekonomideki devlet mülkiyeti Rual Castro'nun devlet kapitalizminden piyasa kapitalizmine geçiş çabaları ile birlikte uzun zamandır aşınıyordu. Castro gayri menkul alım satımını serbest bırakmış, turizm yatırımlarına izin vermiş. Binlerce kamu çalışanını işten çıkarmıştı.

Plaza de Mayo annelerinden protesto

Obama'nın bir diğer ziyareti de Arjantin'e oldu. Aynı tarihte Buenos Aires'te, 1978-83 yılları arasında hüküm süren cunta rejimini protesto etmek için rejimin 40. yılında binlerce kişi meydanlardaydı. "Bir daha asla" sloganı altında yürüyen Arjantinliler, Obama'yı da protesto ettiler.

Ayrıca Obama ile birlikte Hafıza Parkı'nda darbe kurbanlarını anma etkinliği düzenleyen Arjantin Devlet Başkanı Mauricio Macri'nin davetine hiçbir insan hakları örgütü katılmadı. Arjantin'de binlerce insanın hayatını kaybetmesine, işkence görmesine yol açan darbenin baş sorumlusunun ABD olduğu biliniyor.

KÜRESEL BAKIŞ

Arife Köse

TERÖRE KARŞI SAVAŞ

Bugünlerde dünyanın dört bir yanında arka arkaya gerçekleşen patlamalarla 9/11'den sonra George W. Bush'un yaptığı ve uygar dünyanın barbarlara karşı savaşını ilan ettiği konuşmasının cümleleri parça parça kulaklarımızda yankılanıyor: "teröre karşı savaş", "bundan böyle ya bizimlesiniz ya teröristlerle".

Bush bu konuşmayı 11 Eylül'den yaklaşık on gün sonra yapmıştı. Sonuçları Afganistan ve Irak'ın işgali oldu. Böylece Ortadoğu'da bizi günümüze kadar getiren süreç başlamış oldu. Şimdi Paris'te, İstanbul'da, Bağdat'ta, Lahor'da, Brüksel'de patlayan bombaların ardından yeniden hepimiz "teröre karşı savaş"ta birleşmeye çağırıyoruz. Bu çağrıya olumlu yanıt vermediğimiz taktirde "onlar"dan ilan edilmekle tehdit ediliyoruz.

asıl başardığı şey "neden?" sorusunu sormamızı önüyor olması.

Teröre karşı savaş söylemine ikna olmuş insanlar örneğin Brüksel'de bomba patladığında şöyle diyorlar: "Aman Allahım, hemen bu barbarları durdurmak için bir şeyler yapılmalı. Ve bunun onları yok etmekten başka yolu yok".

Bu söyleme ikna olmayanlar ise şu soruyu soruyor: "Neden Brüksel'de bomba patladı?"

Bu sorunun cevabını ise şöyle veriyorlar: "Suriye'de, Irak'ta, Afganistan'da milyonlarca insanı bombalarınızla öldürürken, onları kendi ülkelerinde yaşayamaz hale getirirken, üstelik bunu kendinizi uygarlığın temsilcisi bir pozisyona sokarak yaparken Brüksel'de rahat rahat yaşamayı beklemek en iyi ihtimalle saflık olur".

Tek sorunumuz ise Bush 2001'de o konuşmayı yaptıktan sonra ona "Asıl terörist sensin!" diyen dünya çapında kocaman bir savaş karşıtı hareket vardı. Bugün ise yok.

TUTUKLU AKADEMİSYENLERE ÖZGÜRLÜK!

“YASAKLARI DİRENİŞLE
AŞACAĞIZ”

Geçen hafta AKP meclise yeni bir torba yasa tasarısı sundu. Tasarıda üniversite öğretim elemanlarına yönelik yeni ‘suç ve ceza’ tanımları yapılarak uyarma, kınama, maaştan kesme, kademe ilerlemesinin durdurulması, meslekten çıkarma, kamu görevinden çıkarma gibi cezaların uygulanacağı kapsam genişletildi. Herhangi bir siyasi eylemde bulunmak, bir eylemi desteklemek işten atılma sebebi olabilecek. Dahası boykot, iş yavaşlatma, grev gibi işçilerin en temel hakkı olan mücadele araçlarını kullanması veya desteklemesi de işten ve kamu görevinden atılma ile cezalandırılmak isteniyor. Akademisyenler ve hukukçular tasarımı Sosyalist İşçi için değerlendirdi.

Konuyla ilgili Sosyalist İşçi’ye konuşan, **İstanbul Bilgi Üniversitesi Sosyal ve Beşeri Bilimler Fakültesi’nden Doç. Dr. Ferda Keskin** “bence AKP hükümeti toplumun değil kendi güvenliğini sağlamak üzere yasayı yasaklayıcı bir sistem olarak yeniden kurguluyor” dedi. Tasarının yasalaşması halinde ciddi bir geriye dönüş yaşanacağını vurgulayan Keskin, “bu yasağın içinde hem düşünce özgürlüğüne hem de emeğe karşı çok ciddi bir şiddet var” diyerek tasarının işçilerin kazanılmış haklarına saldıran yönüne dikkat çekti.

Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi’nde Araştırma Görevlisi olan Can İrmak Özınanır ise torba yasanın memurlara uygulanmak istenen yasaya çok benzediğini ve hükümetin bunu her alanda yaygınlaştırmaya çalışacağını düşünüyor. “10 Ekim’den sonra grevlere katıldığı için birçok öğretmen görevinden alınmış durumda. Benzer bir şeyi üniversite için de yapacaklar.”

“Hem iş güvencesini ortadan kaldıran hem de siyasi herhangi bir muhalefetin oluşmasını engelleyen bir yasa tasarısı. Üniversitelere gönderilen çeşitli yazılarla ‘bölücü faaliyetlere dönük hangi çalışmalar yapacaksınız?’ gibi sorular soruluyor. Mesela ‘çalışma yapmayacağım’ diyen biri fişlenebilir. Siyaset bilimi dersi bile nasıl verilebilir bu yasayla bilmiyorum. Siyasal Bilgiler Fakültesi’ni kapatmak gerekir bu yasaya göre.”

“Durdurabiliriz”

Devletin yerli ve milli ekseninin dışında kalan her türlü

siyasi faaliyeti cezalandırmayı amaçlayan tasarı öğretim elemanı olan işçilerin grev hakkına da saldırıyor. “Böyle uygulamalar aslında her dönemde denendi ama ortadan kalktı” diyen Özınanır KESK’in kuruluş sürecini hatırlattı. “Sendika yasağımı 1990’lı yıllarda memurlar direnerek aşmıştı.” Özınanır sürecin zorlu olduğunu ama aşılabileceğini düşünüyor.

Hükümetin 657 sayılı yasadaki değişiklik, kıdem tazminatını kaldırılması gibi işçi sınıfına yönelik topyekun saldırısının bir parçası olan bu tasarımı sendikaların ortak mücadelesi durdurabilir. Henüz Eğitim-Sen’de konuyla ilgili bir çalışmanın olmadığını belirten Özınanır, üniversite şubelerinin harekete geçeceğini düşündüğünü söyledi ve ekledi “yasayı durdurmak sadece bizim başarabilece-

ğimiz bir şey değil.” Barış için Akademisyenler’e dönük saldırılara karşı farklı kesimlerden ve meslek alanlarından gelen destek açıklamalarını hatırlatan Özınanır bu tasarıya karşı da daha geniş ağların destek vermesinin önemini vurguladı.

“Kamusal alan daraltılıyor”

Nil Mutluer de torba yasa tasarısının ilk olmadığı görüşünde. Barış için Akademisyenler metnine imza verdiği için **Nişantaşı Üniversitesi Sosyoloji bölümündeki görevinden atılan Yrd. Doç. Nil Mutluer**; Gezi direnişinden beri geçen yasaları hatırlattı.

“Aslında bu yasa 2013’ten bu yana çıkartılanların devamı niteliğinde. İletişim özgürlüğünü hedef alan internet yasası veya iç güvenlik paketini hatırlayın. Bunlar kamusal alanı daraltan, insanların bir araya gelmelerini, örgütlenmelerini kısıtlayan yasalar zinciri.” Bu tasarının son nokta olmadığını düşünen Mutluer, önümüzdeki süreçte sivil topluma yönelik saldırgan yasalar da beklediğini söyledi.

“Gördüğünü söylemek akademisyenin toplumsal yükümlülüğüdür. Akademisyenin vazifesinden onu geri almaya çalışıyorlar. Yerine bilimsel anlayışı olmayan veya ezber bilimselliği olan birilerini istiyorlar. Böyle nöbetçi bilim insanları var tabiki, biz bunu daha önceki dönemlerde de gördük.”

Üniversitelerin toplumla konuşan bir akademi yerine tek düze dershaneye dönüşeceğini vurgulayan Mutluer hükümetin yeni terörist tanımına da dikkat çekti. “Kamusal alanı daralttık, bilimsel alanı da daraltıyoruz, artık bizim verdiğimiz kadar alanınız var, dışına çıkarsanız teröristsiniz diyorlar. Birbirimizle bilimsel, sanatsal, eleştirel olarak, aktivist olarak bir araya gelme ve buradan siyaset üretme alanımız kapatılıyor. Bunu yapmazsan benden dekilisindir, o zaman da teröristsin deniliyor.”

YÖK’Ü MUMLA ARARIZ

Avukat Sennur Baybuğa, hükümetin torba yasa taslağını Sosyalist İşçi için değerlendirdi. Memurlara yönelik olarak benzer şeylerin uygulanmaya başladığını ve memurların sosyal medya hesaplarının denetim altına alındığını hatırlatan Baybuğa yasa tasarısını tek kelimeyle ‘facia’ olarak tanımladı.

“Daha önce de akademisyenleri denetim altına almaya çalışmışlardı. YÖK yasasına ek olması için bir yönetmelik çıkarmışlardı. O yönetmeliği anayasa mahkemesi iptal etti. Şimdi by pass gibi yeni bir yasayla aynı şeyi yapmak istiyorlar. Askeri suçlardaki yasalar gibi yapmışlar, çok ağır bir tasarı. YÖK başkanına süper soruşturma yetkisi veriliyor. Disiplin soruşturmasıyla cezai sonuçlara varan kararlar veriyorlar ve alanı çok ağır. Terör örgütlerine ‘destekçilik’ kapsamı o kadar geniş tutulmuş ki, akademisyenlerin sosyal hayata dair bütün fikirleriyle ilgili, sürekli olarak denetim altında tutulmaları söz konusu. Çok ağır bir sopa bindiriliyor akademisyenlerin üzerine. Kaldırılıns dediğimiz YÖK mumla arayacağımız hâle getirilmiş.”

Ceza hukuku, suç tiplerini somut olarak tanımlar. Bir suç tipinin maddi manevi unsurları tek tek sınırlanır. Tanımlanabilir olur yani yoruma açık bırakılmaz. Ama burada suç alanı olarak tanımlanan fiiller son derece muğlak. Zaten şikayetçi olduğumuz bir yargı sorunu varken, bir de ceza hukuku eğitimi almayan YÖK üyelerine verilen yetkilerle, kendi inisiyatifleriyle, kendi ideolojik dünyaları doğrultusunda, bir hocayı işinden, yıllarca biriktirdiği emeğinden, üretiminden uzaklaştırmak çok korkunç.”

ANTİKAPİTALİSTLERİ İNŞA EDELİM!

Antikapitalistler kampanyası, bütün bu direnişleri, farklı farklı alanlardaki mücadelelerin aktivistlerini birleştiren, işçi sınıfını bölen ayrımcı fikirlere taviz vermeyen antikapitalist bir platform temelinde inşa ediliyor. Bu yüzden bir yandan “Umudumuz barışta” diyoruz, diğer yandan direnişçi işçileri bir araya getiren emek forumları düzenliyoruz; bir yandan mültecilerin yanındayız, diğer yandan Ermeni Soykırımı anmasına hazırlanıyoruz. Siz de Antikapitalistler’e katılın, bu mücadeleleri birlikte inşa edelim!

CERATTEPE KAZANDI

Artvin’de, “bu milletin ... koyacağız” lafıyla ünlü patronun şirketinin altın madeni inşa etme girişimlerine karşı muazzam bir direniş izledik. Gençlikle yaşlılıkla, kadınıyla erkeğiyle, bütün bir halk sokaklara indi ve günler süren eylemliliğin ardından inşaatın durdurulmasıyla kazanım elde etmeyi başardı.

Geçtiğimiz sene de benzer bir kazanım Kolin Holding’e karşı Yırca’da kazanılmıştı. Bu durum, Türkiye’de yıllardır nükleer santrallere, HES’lere, iklim değişikliğine karşı gezegeni ve yaşam alanlarımızı korumak için verdiğimiz mücadelelerin nasıl kalıcı bir etki yarattığını gösteriyor. Ekosistemi yıkmak için AKP’ye birçok yerelde direnişler geri adım attırıyor.

Cerattepe bir yandan da hükümetin %70’lik halk desteğine sahip olduğu bir ilçe. Bu, AKP içi sınıf mücadelesinin, yani AKP’ye oy veren yoksullarla sermaye sınıfına hizmet eden AKP liderlerinin çıkarlarını doğrudan karşı karşıya getiren direnişlerin ne kadar önemli ve etkili olduğunu hatırlatıyor. Ancak böyle direnişlerin büyümesi ve genelleşmesiyle AKP’ye oy veren yoksulları sol bir alternatif kazanmak ve Erdoğan’ı yenmek mümkün olacak.

İŞÇİLER MÜCADELEYE DEVAM EDİYOR

Hükümet, kıdem tazminatının gaspı, 657 sayılı yasada yapılacak değişikliklerle iş güvencesine saldırı, kiralık işçi uygulaması gibi bir dizi neoliberal saldırıyı arka arkaya geçirmeye çalışıyor. Emek Çalışmaları Topluluğu tarafından geçtiğimiz haftalarda 2015 yılındaki işçi eylemleri üzerine hazırlanan bir rapor, savaşın yoğunlaşmasıyla birlikte işyerlerindeki mücadele dalgasının nasıl sönümlendiğini ortaya koyuyordu. AKP bir yandan buna güveniyor. Ancak diğer yandan da, işçi hareketi, bir kez mücadeleye atıldığında, diğer tüm mücadeleleri birleştirebilecek ve egemen sınıfa en güçlü tehdidi oluşturabilecek bir potansiyele sahip.

Şubat ayı ortasında birçok yerde patlak veren grev ve direnişler, Soma katliamı sonrası ortaya çıkan kıpırdanmanın hâlâ canlı olduğunu gösterdi. Geleneksel olarak mücadelenin zayıf olduğu, AKP’nin kalesi olan Anadolu şehirlerinde örgütsüz işçilerin mücadeleye atılması, örgütsüz işçilerin 2015 yılında sendikalı işçilerden daha çok eyleme imza atması, emek hareketini birleştirecek bir platformun örgütlenmesinin ne kadar acil bir ihtiyaç olduğunu gösteriyor.

SALDIRI VA DİRENIŞ DE

8 Mart gecesi İstanbul’da yasakları aşip, şehri özgürleştiren kadınların kitlesel mücadelesi yol gösteriyor. Şimdi ortak taleplerimiz için kol kola girme zamanı.

Türkiye savaşta. Bir yandan içeride Kürtlerle savaşılıyor, diğer yandan Suriye’de sürmekte olan savaşa daha fazla müdahil olabilmek için çırpınıyor. Kürtlerle savaşta 1990’ların kirli taktikleri kullanılıyor, özel harekât polisleri her türlü hukuksuzluğa ve iğrençliğe imza atıyor. Ülkenin bu bölümünde devlet terörü sonucu yaşanan insani trajedinin boyutu büyük. Bu savaş ortamı, son bir yıldır Batı’yı da patlayan bombalarla kana bulamaya başladı. TAK’ın Ankara’daki saldırısında onlarca sivil öldü. IŞİD ise başta Ankara katliamı olmak üzere birçok saldırıya imza attı.

Milliyetçilik zehiri

Savaş ortamı, aynı zamanda siyasi gündemin merkezine Türk milliyetçiliğinin hegemonyasını yerleştiriyor. Hükümetin politikalarına her itiraz “hainlik”, “ihamet” olarak kabul ediliyor. Bu, demokrasi ve özgürlükler için verilen tüm mücadelelerin savaş politikaları doğrultusunda baskı altına alınması ve susturulmaya çalışılması anlamına geliyor.

Batı’daki bu iki durum, patlayan bombalar ve özgürlüklere yönelik saldırılar, muhalif olan çoğu aktivisti karamsarlığa sürüklüyor. Oysa ki, içinden geçtiğimiz günlerin yarattığı ruh hâlinde bir adım geriye çekilip genel duruma baktığımızda, bu saldırı dalgasının belli bir politik bağlamda gerçekleştiğini, uzun soluklu bir mücadele dalgasının bu ablukayı dağıtabileceğini görüyoruz.

Çözüm sürecinin önemi

Bugünkü duruma, çözüm sürecinin hükümet tarafından sonlandırılması ve savaş politikalarının devreye sokulması sonucu gelindi. Yani aslında en önemli kazanımımıza saldırılıyor.

Çözüm süreci başladığında, birçok sol örgüt, kimi sol-liberal yazarlar, bunu AKP ile bir “uzlaşma” olarak görerek karşı çıkmış ve Kürt hareketini eleştirmişti. Sosyalist İşçi, o günlerde, devletin “terör örgütü” kabul ettiği PKK’nin liderini muhatap almak zorunda kalmasını, Kürt halkının on

ARSA EVAR

KÜRT HALKI BARİŞ, ÇÖZÜM, ÖZGÜRLÜK İSTİYOR

Devlet birçok yerde Newroz'u yasakladı ve polis gösterilere saldırdı. Ancak Amed'de durum böyle değildi. Şehirde Newroz'un yasaklandığı son yıl olan 2012'de yüz binlerce kişi polis barikatlarını yıkmış, alana ulaşmış ve devlet güçlerini komik duruma düşürmüştü.

Kürt illerinde aylardır süren baskı ortamına, infaz ve katliamlara, mitinglerde patlayan bombalara rağmen, Diyarbakır Newroz'unda görkemli bir kalabalık buluştu. Öyle ki, hükümet yanlısı basın, "HDP güç kaybediyor" yalanına inanırcılık kazandırabilmek için mitingin gerçek fotoğrafları yerine, başlamasına saatler kala çekilen kareleri kullanmak zorunda kaldı.

Kürtler bu yüzden yenilmiyor. Kürt hareketinin gücü, hendek kazma becerisinden, bomba patlatmaktan veya silahlı unsurlarının kahramanlığından değil; asıl olarak arkasında milyonların durduğu, on yıllardır mücadele ve örgütlenme deneyimine sahip bir halk hareketi olmasından geliyor. Kürt halkına saldıran birçok hükümet, sonradan tarihin çöplüğüne gitti. AKP de bunlardan biri olmaya aday.

8 MART ZAFERİNİ UNUTMA!

Geçtiğimiz 8 Mart'ta pek çok yerde polis ablukası altında sokağa çıkılırken, İstanbul'da yapılan gece yürüyüşü, her eylemin sert bir devlet terörüyle karşılaştığı günlerde, kadın cinayetlerine ve cinsiyetçiliğe karşı öfkenin yanı sıra, tüm bu baskı ortamına karşı biriken tüm tepkilerin de ifadesini bulduğu bir kanal hâline geldi. Taksim sokaklarında yürüyen binlerce kadın, kadın cinayetlerine ve adaletsizliğe karşı çıkmanın yanında, Kürt illerindeki direnişe ve barış talebine sahip çıkarak İstanbul'un merkezinde büyük bir meydan okumaya imza attı.

Hatırlanacağı gibi, geçtiğimiz yıl Özgecan Aslan cinayetinin ardından kendiliğinden gelişen bir hareket ortaya çıkmış, 40 şehirde yüz binlerce kişinin sokağa çıktığı eylemler yapılmıştı. AKP liderliğinin tüm kadın düşmanı açıklamalarına ve politikalarına rağmen, bu hareket, direnişin önemli bir ayağını oluşturuyor.

yıllar süren mücadelesinin kazanımı olarak tarif ediyordu. Bu analiz doğrultusunda, süreci yalnızca desteklemekle kalmayıp Batı'da barış talebini yükseltecek bir kitle hareketini inşa etmek için kampanyalar düzenlemiştik.

Bugün, 2013 yılında karşı çıkanlar, "demokrasi olmadan barış olmaz" gibi safsatalarla destek beyan etmeyenler dahi çözüm sürecinin önemini kavramış gözüküyor. Herkesin ortak talebi, silahların sustuğu ve ölümlerin durduğu noktaya, masanın etrafında konuşulan aşamaya geri dönülmesi.

İrkçilik karşıtlarının kazanımları

Öte yandan, Sosyalist İşçi bir yandan da, 2000'lerin başından itibaren Türkiye toplumunda aşağıdan gelen bir değişim isteğinin hâkim olmaya başladığını, siyaseti de bu şekilde özgürlük yanlısı dinamiklerin şekillendirdiğini tartışıyordu. 2003 yılında Irak tezkeresini durduran devasa savaş karşıtı hareket, iklim değişikliğine ve nükleer enerjiye karşı seferber olan ve AKP'ye Kyoto'yu imzalatıran

aktivistler, askeri vesayete ve darbe tehditlerine karşı sokaklara çıkan on binlerce kişi, Hrant Dink öldürüldüğünde "Hepimiz Ermeni'yiz" diye sokağa fırlayan yüz binler, Kürt sorununda Batı'da barış talep eden sayısız sivil inisiyatif, Ermeni Soykırımının sokakta anılabilmesini sağlayanlar, yaşam alanlarını savunarak Gezi direnişini yaratanlar... Bütün bu mücadeleler, son 10 yıllık zaman dilimine özgürlükçü bir ruh hâlinin damgasını vurmasını sağlamıştı.

Şimdi bir yandan da, AKP'nin savaşı bütün bu kazanımları hedef alıyor. "İhanet", "hainlik", "ajanlar" gibi komplo teorilerinden beslenen kemalist Türk milliyetçisi söylemlerle, devletin çıkarlarını savunmayan herkesin kendisini tedirgin hissetmesi sağlanmaya çalışıyor.

Ancak bir dizi özgürlük mücadelesinin devamlılığı, bu ablukayı kırmak için bize umut veriyor. Cerattepe'den 8 Mart'a, işçi hareketinden Kürt halkına direngen unsurların sık sık kendini ortaya koyması, bombaların ve ırkçılığın yarattığı otoriter iklimden çıkmamızı sağlayabilir.

GÖRÜŞ

Roni Margulies

"NE KAZANDIK BİLİYOR MUSUNUZ?"

Bir memleket savaşa girdiği zaman, orada merkezi yönetime muhalefet etmek zordur. Her zaman zordur, her yerde zordur.

İki nedenle zordur.

Birincisi, gelmeye başlayan ölüm ve yıkım haberleri, insan öldürmeyi millî bir zafer olarak görmeyi reddeden herkesin moralini bozar. Gazeteler ve televizyon ekranları bir yandan kan, ceset ve harabe görüntüleriyle, bir yandan da zafer çığlıkları ve bayraklarla doldukça, moraller daha da bozulur, hava daha da kararır.

İkincisi, devlet savaşa girdiğinde elbet boş durmaz, cephede olduğu kadar propaganda alanında da bütün olanaklarını seferber eder, millî duyguları canlandırmak, harekete geçirmek için her şeyi yapar. Yapılan her şeyi, yaşanan tüm vahşeti, korkunç kayıpları haklı göstermek için milliyetçiliği alabildiğine pompalar. Tüm halkı devletin, hükümetin ve ordunun çevresinde kenetlenmeye çağırır. Savaşı yürüten hükümeti, şu veya bu partinin değil bütün kahraman milletin hükümeti olarak gösterir. Ve tarihte, bir savaşın en azından ilk döneminde bunları yapmakta başarılı olamamış hükümet çok azdır.

Erdoğan'ın şu sözlerinin temel amacı ne kadar açık:

"Geçtiğimiz Temmuz ayından bu yana 300'ün üzerinde asker ve polisimizi şehit verdik. Ama ne kazandık biliyor musunuz? Bu toprakların vatanımız olduğunu dosta düşmana bir kez daha gösterdik. Bu önemliydi. Milletimizin birliğine, beraberliğine sahip çıkacağız. Göklerde dalgalanan bayrağımıza, minarelerden beş vakit okunan ezanımıza, vatanımıza, devletimize sahip çıkacağız. Çünkü bugün bunların hepsi birden saldırı altındadır."

Ne demek bu? Ne için 300 genç ölmüş? Bu toprakların vatanımız olduğunu göstermek için! Kimin kuşkusuna vardı ki? Kim aksini iddia ediyordu ki?

Amaç, "bayrak", "minare", "ezan", "devlet" ve "saldırı" temalarıyla süslü olarak, herkesin milliyetçiliğini okşamak, herkesi seferber etmek ve herkesin "millî komutan" etrafında kenetlenmesini sağlamak.

Erdoğan şu anda bir savaş lideri gibi, başkomutan gibi davranıyor ve konuşuyor.

Suriye'de olanlar, Ankara ve İstanbul'da patlayan bombalar, Kürt illerinden ekranlara yansıyan görüntüler, Türkiye'nin savaş halinde olduğuna ve "bugün bunların hepsinin birden saldırı altında" olduğuna geniş kitleleri ikna ediyor.

Eminim, AKP'ye oy vermeyi hayal bile etmeyecek olan CHP seçmeni bile bu savaşta, vatan uğruna, Erdoğan'ın kazanmasını istiyor.

Bu nedendir ki, barış, demokrasi, özgürlük isteyen, savaş ve "başkomutan" istemeyen herkes kendini muhasara altında hissediyor.

Hatırlatmak isterim ama. Tarihte her savaşın başlangıcında halk millî değerler etrafında kenetlenir, tüm kayıplara göz yumar. Evet. Ama bunun çok uzun sürdüğü de tarihte görülmemiştir.

GERÇEK DEMOKRASİ NEDİR? BAKINIZ: PARİS KOMÜNÜ

EMİN ŞAKİR

Temmuz 1870'de Bonaparte hanedanlığı Prusya'ya savaş ilan etti ve kısa sürede ağır bir yenilgi aldı. Yenilginin sonuçları Fransa için çok ağır oldu. Başta Paris olmak üzere bütün Fransa silahsızlandırılacak, kaleler Prusya askerlerinin kontrolüne geçecek ve Fransa 200 milyon savaş tazminatı ödeyecekti.

Yenilgiden sonra kurulan Thiers hükümeti ve Prusya orduları teslim almak için Paris üzerin yürüyüşe geçtiler. Paris proletaryasının cevabı netti. Şehrin içinde bulunan topları ve mitralyözleri şehrin tepelerine yerleştirdiler ve 18 Mart 1871'de Paris Komünü'nün iktidarını ilan ettiler. Burjuva hükümeti kısa sürede Paris'i terk etti. Paris'i fiilen elinde tutan işçiler artık resmen de ele geçirmiş oluyordu. Proletarya iktidarda idi.

Komün tarihteki işçi iktidarı deneyimiydi. Ve sosyalistlerin en sık karşılaştığı sorulardan biri olan "işçi iktidarının nasıl bir şey olacağı" sorusuna Paris proletaryası 145 yıl önce bunun cevabını herkese göstermişti. Karl Marx, Fransa'da İç Savaş kitabında Komün için şunları yazıyordu: "Komünün gerçek sırrı şuydu: Komün esasen bir işçi sınıfı hükümeti, üreten sınıfın gasp eden sınıfa karşı mücadelesinin ürünü, emeğin iktisadi kurtuluşunun gerçekleşmesini sağlayan nihayet keşfedilmiş siyasal biçim idi."

Devlet aygıtı alaşağı edildi

Paris Komünü mevcut devlet mekanizmasının reforme edilerek yeni bir iktidar biçimi kurulamayacağını ve alaşağı edilmesini gerektiğini bize göstermişti. Troçki'nin Komün üzerine bir yazısında da şunları yazıyordu: "Devlet kendi başına bir amaç değildir. Yalnızca egemen toplumsal gücün elindeki bir makinedir. Her makine gibi devletin de kendi motor mekanizması, iletim mekanizması ve işletim mekanizması bulunmaktadır. Motor gücü sınıf çıkarı, mekanizması ise ajitasyon, basın, kiliseler ve okulların propagandası, parti, sokak toplantısı, dilekçe, isyandır. İletim mekanizması, kast, hanedan ya da sınıf çıkarının tanrısal (mutlakiyet) veya ulusal (parlamentarizm) irade kisvesi altındaki yasama örgütüdür. Ve son olarak, işletim mekanizması da hükümet ve polis, mahkemeler, cezaevleri ve ordudur." Brujuva devletinin ana unsurları olan zor aygıtları dağıtıldı. Eski adalet mekanizması dağıtılarak yüksek adalet görevlileri ve

Paris Komünarları büyük bir savaş verip, katledilmiş olsa da insanlığa sınıflı toplumlardan başka bir alternatif olduğunu ortaya koyarak aşağıdan değişimi başlattılar.

yargıçların da öbür kamu görevlileri gibi seçilir, sorumlu ve geri alınabilir olması kararı alındı. Polis teşkilatı dağıtıldı ve her ilçedeki komün kendi öz örgütlenmesiyle kendi güvenliğini sağlamaya başladı. Düzenli ordu dağıtılarak halkın kendi örgütlenmesi olan silahlı halk milisleri kuruldu. Böylece azınlığın çoğunluğa karşı çıkarlarını korumak için sahip olduğu en büyük silahları bertaraf edilmişti.

Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır

Yöneticilerin ücretleri ortalama işçi ücreti seviyesine getirilerek yöneticilik cazip bir iş olmaktan çıkarıldı. Yine Marx'tan okuyalım: "Komün, şehrin çeşitli semtlerinden genel oyla seçilmiş, sorumlu ve her an görevden geri alınabilir belediye meclisi üyelerinden oluşuyordu. Komün üyelerinin çoğu doğal olarak işçilerden ya da işçi sınıfının ünlü temsilcilerinden oluşuyordu. Komün parlamenter bir organ değil, ama aynı zamanda hem yürütmeci hem de yasamacı, hareketli bir organ olacaktı."

Lenin Komün'ün iktidarının bürokratism ile taban taban zıt olduğunu da ortaya koyuyordu: "Yalnızca demokratik temsile değil, bütün devlet yönetiminin kitlelerin

kendileri tarafından aşağıdan yukarıya inşa edilmesine, kitlelerin hayatın bütün adımlarına etkin biçimde katılmalarına, yönetimde aktif olarak rol almalarına ihtiyacımız var. Eski baskı aygıtlarının, polisin, bürokrasinin, sürekli ordunun yerine halkın evrensel silahlandırılması, gerçekten evrensel bir milisin geçirilmesi ... ülkenin sosyalizme doğru sağlam, sistemli ve kararlı adımlarla ilerlemesini sağlayan, sosyalizmi tepeden «indirerek» değil, proleter ve yarı-proleterlerin büyük kitlelerini devlet yönetimi sanatına, tüm devlet iktidarının kullanımına yükselterek bunu sağlayan yegâne yoldur ... İşçi yoldaşlar! ... Demokrasi yöntemlerini fiili pratik yoluyla hemen şimdi, kendi başınıza aşağıdan yukarıya doğru öğrenin -kitleleri yönetime etkin, doğrudan ve evrensel olarak katılmaları için harekete geçirin- yalnızca bu, devrimin tam zaferini, kesin, amaçlı ve sistemli ilerlemesini sağlayacaktır."

Savaş ve kapitalizme karşı mücadele

Paris proletaryası Prusya işgaline karşı mücadeleyi kapitalizme karşı olan mücadele ile birleştirerek ortaya koyduğu perspektifle de bugüne ışık tutuyor. Bu perspektif, Ortadoğu'yu bir cehenneme çeviren giderek yayılan emperyalist

saldırganlığa karşı bugün nasıl mücadele edilmesi gerekliliğini ortaya koyuyor.

Devrimci partiye ihtiyaç

Komün hem ortaya çıkışı, hem de aldığı kararlar ve işleyişi sayesinde burjuva demokrasiden kat kat ileri bir demokrasiye sahipti. Komün'ün sorunu bir meşruiyet sorunu değil bir devrimci parti eksikliğiydi. Komün liderliği anarşistlerden, Blankistlere pek çok farklı kesimden oluşuyordu. Bu dağınık liderliğin hataları Paris işçiler için ölümcül olmuştu.

Arap Baharı'ndan, Gezi Direnişine her kitlesel ayaklanma Komün'ün küçük de olsa nüvelerini ortaya çıkardı. Ama bu ayaklanmalar Paris Komünü'nde olduğu gibi devrimci bir liderliğin eksikliğinin ölümcül olabileceğini de bir kez daha bizlere gösterdiler.

Bir parti iktidarı için değil, komünlerin, işçi konseylerinin, fabrika komitelerinin, park forumlarının iktidarı için sınıfın en ileri ve mücadelecı kesimlerini bünyesinde barındıran, beraber hareket etme yeteneğine sahip, iyi örgütlenmiş ve geniş bir örgütlülüğe sahip bir parti Paris Komünü'nden bu yana bir ihtiyaç.

AKP'NİN TAŞERONA KADRO VAADI NEDEN EKSİK?

AKP'nin iktidarda olduğu yıllardan 2004-2014 arasındaki süreçte, kamu kuruluşlarında taşeron firmalarda çalışan işçi sayısı 245 kat arttı. Hükümet şimdi ise "Kamuda tek bir taşeron işçi kalmayacak" diyerek yüz binlerce kişiyi kadrolu yapacağını iddia ediyor.

Ancak AKP'nin vaadi işçiler için birçok dezavantaja sahip. Taşerondan kadrolu yapılacak işçiler için "özel sözleşmeli personel" diye yeni bir statü yaratılıyor. Buna göre, bu işçilerle daimi değil üçer yıllık sözleşme yapılacak. Bu sürecin sonunda sözleşmenin yenilenmesi performansla bağlı olacak. Tüm işçiler, sözleşmeli

olabilmek için içeriği belirsiz bir sınavla dahil olacaklar, üstelik AKP'nin muhalifleri devre dışı bırakmak için uygulamaya koyacağı bir "güvenlik" soruşturmasından geçecekler.

Düzenlemenin 12 ay sözleşmeli ve tam zamanlı işçileri kapsadığı belirtiliyor. Taşeronda 12 ay sözleşmesi olmayan çok geniş bir kesim kapsam dışı tutulacak. 10-15 yıldır çalışan işçiler, bu sözleşmeye geçerken kıdem tazminatlarından vazgeçmek zorundalar. Özel sözleşmeli personel olmak için geçmişe yönelik tüm haklardan vazgeçmek gerekecek. İşçi kadrosuna alınmadıkları için 52 günlük ikramiye hakla-

rından yararlanamayacaklar. Atama, görevde yükselme, toplu sözleşme ve grev gibi hakları da olmayacak.

Dolayısıyla, AKP'nin "taşerona kadro vaadi", güvencesiz çalışmanın önüne hiçbir şekilde geçmeyen, taşeron işçilerinin bugüne kadarki mücadeleleriyle elde ettikleri bir dizi haktan feragat etmelerini gerektiren bir ilüzyondan ibaret.

Asıl iş-yardımcı iş veya herhangi bir diğer ayırım gözetilmeksizin tüm taşeron işçiler kadrolu kamu emekçisi statüsüne geçirilmeli, taşeron çalışma yasaklanmalıdır.

İŞYERLERİNDE NELER OLUYOR?

■ İzmir Çiğli'deki Kastaş Kauçuk'ta ağır çalışma koşullarına itiraz ettikleri için işten atılan iki kadın işçi direnişe geçti.

■ Direnişlerinin 139. gününde Kristal-İş bürokratlarının saldırısına uğrayan ve direniş çadırları yıkılan Şişecam işçileri, eylem yaparak sendika ağalarını protesto etti. İşçiler direnişlerini Mersin'de sürdürecek.

■ CHP'li Beşiktaş Belediyesi'nde taşeron temizlik işçilerinin işten atılması üzerine diğer işçiler iş bıraktı. Bir haftadır direnişte olan işçilere son olarak polis ve zabıta saldırdı.

■ İnci Plastik işçileri, işten atılan arkadaşlarının geri alınması talebiyle eylemler düzenlemeye devam ediyor.

■ Rönesans İnşaat'ın üstlendiği 1550 yataklı Adana Şehir Hastanesi inşaatında demir içinde çalışan taşeron işçiler, asgari geçim ücretleri, mesai ücretleri ve tazminatları ödenmediği için eylem yaptı.

■ Merzifon'daki Soma Holding'e bağlı Yeni Çeltik Linyit İşletmesi işçileri, yönetimin madeni kapatma ve kendilerini zorla Soma'da çalıştırma kararını yürüyüş ve eylemlerle protesto ediyor.

■ Zonguldak'ın Kilimli ilçesinde bulunan De-Ka Madenci-

lik'te işçiler, 2016 yılının başından bu yana ücretlerini alamadıkları için üretimi durdurdu.

■ 2015 yılındaki metal grevinin ardından işten atılan TOFAŞ işçileri, açtıkları işe iade davasını kazandı.

■ Aylardır grevde olan SCA Yıldız işçilerinin fabrika önünde yapmak istedikleri dayanışma etkinliği, Gebze Kaymaklığı tarafından keyfi gerekçelerle engellendi.

■ Eğitim-Sen İzmir, Kocaeli, Ankara ve Aydın şubeleri, üyeleri üzerindeki baskı, ceza ve sürgün politikalarını protesto etmek için basın açıklaması yaptı.

■ Belediye-İş üyeleri, üç ay önce Avclar Belediyesi'ndeki taşeron şirkette işten atılan işçiler için eylem yaptı.

■ Ek zam talebi eylemleri nedeniyle işten atılan 14 Renault işçisi fabrika önünde direnişe geçti. Birleşik Metal-İş tarafından yalnız bırakılan işçiler, direnişlerinin 8. gününde polis tarafından fabrika önünden uzaklaştırıldı.

■ Ordu Altınordu ilçesinde Durugöl İlkokulu'nda görev yapan öğretmen Cemil Madak'ın, 26 Mart günü bir veli tarafından silahla darp edilmesine, Eğitim Sen, Türk Eğitim Sen, Eğitim İş, Aktif Eğitim Sen ve Anadolu Eğitim Sen ortak bir basın açıklaması yaparak tepki gösterdi.

MÜCADELENİN İÇİNDEN
Faruk Sevim

İŞÇİ SINIFININ KAZANIMI: KAMUDA TAŞERON SİSTEMİ KALDIRILSIN!

Kamuda taşeron sistemine son verileceğinin açıklanması işçilerin seslerini yükseltmesi ve basınç yapmasının ürünüdür. Taleplerimizde ısrarcı olmanın, taleplerimiz için kitlesel eylemler yapabilmemizin bir sonucudur, bu sonuç geniş kitlelerin sahip çıktığı talepleri kazanmanın mümkün olduğunu bizlere bir kez daha gösterdi. Bu mücadelede çıkan ses, tepkilerin yaygınlığı hükümeti adım atmaya zorladı. Ama hareketin daha yaygın ve sürekli olmaması sonucu, bu kazanım hükümet tarafından hemen budandı.

Taşeron sistemi iş kazalarının, iş cinayetlerinin ana nedeni oldu. Taşeron sisteminde işçiler yıllık izin, mazeret izni, kıdem tazminatı, sosyal yardımlar gibi pek çok yasal hakkını alamadı, alamıyor. Taşeron sistemi patronlar için ucuz emek temininin en önemli aracı haline geldi. İşte bu gerçekler doğrultusunda taşeron sisteminin kaldırılması için yıllardır eylem yapan işçi sınıfı, hükümeti adım atmaya mecbur bıraktı.

İşçi sınıfı mücadele sonucunda bir takım kazanımlar elde ediyor, ama kazanımlar bazen gerçek anlamda işçilerin lehine sonuçlanmayabiliyor. Kazanımların yarım kalmasının nedeni sınıfın tepkisinin sürekliliğinin ve örgütlülüğünün sağlanamaması, sendikaların işçi sınıfına önderlik etmede yetersiz kalması, birleşik bir işçi hareketinin örgütlenememesidir.

Yıla asgari ücret zammıyla girdik, şimdi hükümet taşeron konusunda adım atacağını açıkladı, ama açıklanan öneri işçilerin taleplerini karşılamada çok yetersiz. Bunun nedeni, daha Davutoğlu taşeron açıklamasını yapar yapmaz, Türk-İş yetkililerinin başbana teşekkür etmesinde açığa çıkan sendikal örgütlenmenin zaafıdır. Sendika yöneticilerinin, taşeron sistemi ile ilgili yapılacak düzenlemeleri işçi sınıfının mücadelesinin başarısı olarak ele almak yerine, hükümetin bir ihsanı gibi ele alması, yeni düzenlemenin de yetersiz olmasına yol açacak.

Hükümetin yeni getirmeye çalıştığı sistemde bir sürü problem var. Mesela 3 yıllık sözleşmeler yapılacak, bu 3 yılın sonunda ne olacak, sözleşmenin yenilenmesi ihtimali var. Geriye dönük haklardan vazgeçilmesi isteniyor, halbuki önceki işyerinde işçinin özellikle kıdem tazminatı, yıllık izin gibi hakları var, işçi bunlardan vazgeçmeye zorlanıyor. 12 ay çalışma şartı aranıyor, halbuki taşeron işçiler en fazla 11 ay çalıştırılıp işten çıkarılır, hangi kurallara göre sınavlar yapılacak, belli değil. Tüm bu tartışmaların işçilerin lehine sonuçlanması için birleşik bir işçi hareketini örgütlememiz ve mücadeleye devam etmemiz gerekir.

BİZİ ARAYIN SOSYALİST İŞÇİ'Yİ SİZE GETİRELİM?

Ankara 05324750150

Sincan: 05397440268

İstanbul

Beyoğlu: 05368474650

Şişli: 05547307216

Fatih: 05053524099

Kadıköy: 05334479709

Üsküdar: 05075550272

İzmir 05544602111

Karşıyaka: 0505822991

Tekirdağ 05332334150

Eskişehir 05543127196

Akhisar 05443270445

Üniversiteler

05397980171

BREZİLYA'DA DARBE TEHDİDİ VE SOL MÜCADELE

Brezilya, milyonların katıldığı protestolar ve karşı gösteriler, Güney Amerika'nın en önemli ekonomisinde büyük bir siyasi istikrarsızlık ve kutuplaşmanın yaşandığını gösteriyor.

ESRA GEM

Brezilya'da 2014'te ikinci kez seçilen İşçi Partisi (PT) lideri Dilma Rousseff, başkanlık koltuğuna oturduğu günden beri sağ muhalefetin giderek artan baskısıyla karşı karşıya. 2015'in son aylarından beri bu baskıların, doğrudan PT'yi iktidardan düşürmeye yönelik saldırılara dönüştüğünü söyleyebiliriz. Üstelik sadece Brezilya'da değil, sol popülist hükümetlerin iktidarda olduğu diğer Latin Amerika ülkelerinde de sağ muhalefet, sol iktidarların meşruiyetini zayıflatmak için bir "yıpratma savaşı" veriyor. Arjantin'de merkez sağın adayı Mauricio Macri, böyle bir sürecin sonunda başkanlık seçimlerini kazandı. Venezuela'da Maduro hükümetinin son genel seçimlerde aldığı yenilgi de benzer bir sürecin ürünü. Bugün Brezilya'da seçim olsaydı, muhtemelen solun lehine bir sonuç çıkmayacaktı. Anketlere göre Dilma, bugüne kadarki devlet başkanları içinde en düşük popülariteye sahip olanı. Ancak Brezilya sağının 2018 genel seçimlerini beklemek gibi bir niyeti yok. Dilma'nın görevden alınması ve hükümetin düşmesi için bir yandan Brezilya'nın en büyük televizyon ağına sahip grubu Globo öncülüğünde medyada PT karşıtı geniş bir kampanya yürütülüyor, diğer yandan Petrobras'taki yolsuzluk skandalı, yine bu yolsuzluğa bulaşmış kişilerce PT'ye karşı bir silah olarak kullanılıyor.

Protestolar

Geçtiğimiz günlerde, 13 Mart Pazar günü gerçekleşen PT karşıtı eylem, ülke tarihinin en büyük protestolarından biriydi. Sadece São Paulo'da yaklaşık bir milyon, ülke genelindeyse üç milyon insanın sokağa çıktığı tahmin ediliyor. Brezilya bayrağının yeşil sarı renklerine bürünen protestocuların talebi çok netti: Dilma azledilsin, Lula bakan olmasın. Bununla birlikte protestoya katılanlar içerisinde Dilma'nın gitmesini isteyen ancak azledilmesine karşı olan önemli bir kesim de vardı. Sosyal medya araçlarında azledilmenin demokratik bir yol olmadığını sıkça belirten bu kesim, protestonun Dilma'yı iktidardan düşürme sürecini destekleyen (pro-impeachment) niteliğine rağmen yine de sokağa çıkmayı tercih etti. Diğer yandan 18 Mart Cuma günü PT, tabanını büyük ölçüde mobilize etmeyi başardı ve sokaklar bu defa "Darbe olmayacak!" sloganlarıyla kırmızıya büründü. Benzer şekilde PT yanlısı bu eyleme katılan

solcuların hepsi bizzat Dilma'yı desteklemiyordu. Onları sokağa çıkararak temel motivasyon, seçimle iş başına gelmiş bir hükümetin devrileceği kaygısıydı. Dolayısıyla sokakları "darbe isteyen" kitleye bırakmamak ve "demokrasi isteyen" toplumsal güçler olarak kendilerini göstermek istediler. Bu tablo en azından şunun açık bir göstergesi: Brezilya, 1985'te demokrasiye geçiş sürecinden bu yana ilk kez bu kadar derin bir siyasi kutuplaşma yaşıyor. Sokağa çıkanların farklı sağ/sol eğilimleri olabilir ancak ülkenin içinde bulunduğu siyasi kriz onları "tarafardan biri" olmaya zorluyor ve gerekçeleri ne olursa olsun şu sloganlardan birini atarken buluyorlar kendilerini: "Dilma gidecek"/ "Dilma kalacak".

Son protestoları tetikleyen olaylar, 4 Mart'ta eski Devlet Başkanı Lula da Silva'nın evine baskın düzenlenmesiyle ve yolsuzluk iddiaları kapsamında ifade vermesi için gözaltına alınmasıyla başladı. PT yanlılarına göre esas mesele, Dilma'nın ardından PT'nin başkan aday olması beklenen Lula'yı itibarsızlaştırmaktı. Bu süreçte Lula ve Dilma arasındaki telefon konuşmaları basına sızdırıldı. Dilma'nın Lula'yı alelacele kabinesine bakan olarak atamak istemesi, muhalefetin büyük tepkisine yol açtı. 17 Mart'ta Lula, Hükümet Genel Sekreteri olarak atandıysa da hemen ertesi gün Yüksek Mahkeme yargıçlarından Gilmar Mendes, bunu Lula'yı yargının elinden kurtarmak için yapılan bir hamle olarak değerlendirdi ve atamanın askıya alınmasına karar verdi. Şimdi Lula'nın atanmasıyla ilgili son kararı vermesi için, Yüksek Mahkeme üyesi 11 yargıcın toplanması bekleniyor. Ancak belirtmek gerekir ki, Lula'nın hükümet üyesi olmasıyla ilgili muhalefetin esas endişesi, yargı sürecinin sekteye uğramasından ziyade PT iktidarının güçlenmesiyle ilgili. Hükümet üyesi olsa bile Lula, yine Yüksek Mahkeme'nin onayıyla yargılanabilir. Ancak Lula PT hükümetinin Genel Sekreteri olursa, Dilma'nın azledilmesine dair muhalefetin planları suya düşebilir. Zira devlet başkanının azledilmesi için mecliste üçte iki oy oranı gerekiyor ve sağ muhalefet, hükümetin en büyük ortağı olan Brezilya Demokratik Hareket Partisi'yle (PMDB) anlaşarak bu orana çok yaklaştı. Başkan yardımcısı olan PMDB lideri Michel Temer'in koalisyondan çekilmesiyle PT hükümeti mecliste çoğunluğu kaybetti ve Dilma'nın azledilmesi çoğu siyaset yorumcusuna göre an meselesi haline geldi. Buna karşın Lula, PMDB'nin desteğini tekrar kazanabilecek ve PT'yi

eski gücüne kavuşturabilecek tek isim olarak görülüyor.

PT'nin krizi

PT, 13 yıllık iktidarı boyunca sol açısından büyük hayal kırıklığı yaratmış bir parti. Elbette bugüne kadar Latin Amerika'nın en büyük sosyal yardım programı olan Bolsa Família'dan yararlananların sayısının 50 milyonu geçtiğini ve böylelikle gelir dağılımında en düşük gelirli kesimin lehine önemli gelişmeler sağlandığını kabul etmek gerek. Bugün PT iktidarına karşı gelişen sağ muhalefetin temelinde de, gelirin yeniden dağılımını hedefleyen bu politikalara yönelik orta ve üst sınıfların tepkisi yatıyor. Brezilya'da son yıllarda gelişen kitlesel protestolarda öne çıkan orta ve üst-orta sınıfın kullandığı dil, açıkça PT'ye oy veren alt sınıfları hedef alıyor. "PT'yi iktidara getirenler, okuma yazma bilmeyenler" ve "Komünistler Küba'ya" gibi elitist söylemler, eski bir işçi olan Lula'nın kesik parmağına gönderme yapan alaycı ifadeler siyasi kutuplaşmanın temelindeki sınıf kutuplaşmasını gözler önüne getiriyor. Ayrıca protestolarda orduyu göreve çağıran çok sayıda darbe yanlısı pankart görmek de mümkün. Buna karşın PT, sadece kendi tabanını değil tüm solcuları olası bir darbe girişimine karşı mobilize etmeye ve sokakları kazanmaya çalışıyor. Ancak söz konusu olan yıllardır aşağıdan gelişen hareketlerle ilişki kurmamış, Topraksızlar hareketinin talep ettiği tarım reformunu söz verdiği halde gerçekleştirilmemiş, daha fazla söz hakkı isteyen toplumsal muhalefetin öznelere karar alma süreçlerinden dışlayarak sosyal politikaların alıcısı konumuna indirgemiş bir iktidar olunca sol mücadele açısından ciddi bir ikilem doğuyor.

Brezilya, aşağıdan yukarı gelişen toplumsal hareketlerin biriktirdiği deneyimlere dayanan güçlü bir mücadele geleceğine ve müzikten edebiyata, sinemadan spora, siyasetten dine kadar hayatın her alanında kendini gösteren zengin bir direniş kültürüne sahip bir ülke. Brezilya'da ayrıca darbenin ne demek olduğuna dair canlı ve güçlü bir hafıza var. Bu açıdan 18 Mart'taki eylemlerde öne çıkan "darbeye hayır" ve "demokrasi için mücadele" söylemleri çok önemliydi. Bedeli ne olursa olsun iktidarı devirmeyi hedefleyen bir muhalefet karşısında PT'yi zor bir süreç bekliyor. Bu süreç Brezilya solu açısından da zor bir demokrasi mücadelesi anlamına geliyor.

TOPEKÛN BARIŞ
HAREKETİ İÇİN

Türkiye’de sol hareket içinde bazı kavramlar bağlamından kopuk kullanıldığı için, kavramın içeriğinden tümüyle farklı hedeflere işaret edilebiliyor ve garip sonuçlara ulaşmak mümkün oluyor. Barış, bu kavramlardan birisi.

Birinci Dünya Savaşı günlerinde Bolşeviklerin, özellikle Lenin’in, “Savaşa karşı iç savaş” sloganını, barış politikasının savunusundan bağımsız bir şekilde ele alan sektör bir sol gelenek, barışı savunmanın pasifizmi savunmak anlamına geldiğini iddia edebiliyor.

Bu tartışmanın bir yanı, bütünüyle, güncel sektörler, dar gruplar arasında cereyan ediyor ve hiçbir önemi yok. Bir yanı ise güncel ve acil savaş ve barış sorununa yaklaşımı belirliyor. Bu yüzden tartışmak önemli.

“Savaşa karşı iç savaş” sloganı, Birinci Dünya Savaşı günlerinde üretilen bir slogandır. Öncelikle bunun kavranması gerekiyor. Farklı ülkelerin işçileri milli askeri uniformalarla savaş alanlarında birbirlerini kitleler halinde öldürmeye başlamışken, dünya dev askeri güçlere sahip ülkeler arasında savaşan kamplara bölünmüşken, egemen sınıfların savaş politikasına son vermek için, bu egemen sınıfların iktidardan indirilmesi gerektiğini dile getiren “Savaşa karşı iç savaş” sloganı, içeriği bütünüyle barışçıl olan, savaşa son vermenin tek doğru yöntemini dile getiren yaklaşım olarak öne çıkıyordu.

Şanslıyız ki bu slogan, savaşın ortasında gerçek sınıf mücadelesinin testinden birkaç senede geçerek doğrulandı. Rus ve Alman işçi devrimleri, dünya savaşına son verilmesini ve barışın tesis edilmesini sağladı. İşçiler, savaşın yarattığı yıkımın sorumlusunun, kendileri aç bırakan, hastalıklarla boğuşmalarına neden olan koşulları yaratan aynı egemen sınıf olduğunu ve ekmek mücadelesiyle barış mücadelesinin bir ve aynı mücadelenin iki farklı yönü olduğunu kavrayarak kitleler halinde sokaklara çıktılar. Birinci Dünya Savaşı’nı Alman ve Rus işçileri durdurdu.

Sloganlar, işçi sınıfının mücadele düzeyine bağlı olmak zorunda. Barış, güne uygun hangi sloganla ifade edilirse edilsin, işçi sınıfının sloganıdır. Savaşın çıkarı olmamasına rağmen savaşın en ağır kaybını yaşayan kadın ve erkek yoksulların sloganıdır.

Barış sloganından uzak duran, barış için imza kampanyası yapan akademisyenleri bile savunamayan, Kürtlerle ilişkilenecek için atmadığı takla kalmayanlar, barışı, sınıf mücadelesiyle çelişkili bir gelişme olarak tanımlamaya çalışıyorlar.

Sol görünümü milliyetçilerin kaçacak yeri yok. Bolşeviklerin 100 sene önce ürettiği slogan hiçbir sol milliyetçiye ilaç olamaz.

Barış mücadelesi, bugün en devrimci mücadeledir.

Türkiye’de Kürt halkına kan kusturanların eylemlerine son verme mücadelesi, en devrimci mücadeledir.

Ortadoğu’da ve Türkiye’de barışı savunmak, en devrimci talepleri savunmaktır. Akademisyen, aktivist, gazeteci, sendikacı, yazar, öğrenci, kadın, işçi, sinemacı, kısacası barış isteyen hiç kimseyi dışta bırakmayan topyekûn bir barış hareketine ihtiyacımız var. Sınıf mücadelesinin de işçi sınıfının da zayıf halkası burasıdır. Bu halkayı çekmek lazım.

Bursa Kayapa’da doğanın yıkımına izin veren taş madenini onaylayan ÇED raporunu protesto eden kadınlar.

NURAN YÜCE

Dünyada ilk kez 1936 yılında ABD’de yürürlüğe giren ve ilerleyen zamanlarda diğer ülkelerin kanunlarında yer alan Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) Türkiye’de ancak 1993 yılında yürürlüğe girdi. Bu kadar geç kabul edilmesine rağmen ÇED Yönetmeliği şimdiye kadar 17 kez değiştirildi. Avrupa Birliği’nde ÇED Yönetmeliğinin 1985 yılında kabul edildiği ve şimdiye kadar sadece 3 değişiklik yapıldığı bilgisi ile Türkiye’de yapılan değişiklik miktarının ne kadar fazla olduğu daha iyi açığa çıkıyor. Tabii yapılan bu değişiklikler çevreyi daha fazla dikkate alan, doğa yıkımını engelleyici değişiklikler olmadı. Tam aksine sermayenin istekleri doğrultusunda her projenin istenilen her yerde hiçbir kural tarafından sınırlanmasına yönelik değişiklikler ardi ardına yapıldı.

Hükümet ÇED’e aldırıyor

ÇED planlanan projelerin çevreye olabilecek olumlu ve olumsuz etkilerini belirlemek, olumsuzlukları gidermek ya da azaltılmak için önemlerin alınması ile proje uygulamalarının izlenmesi ve kontrolüdür. Çerçevesi bu kadar dar belirlenmiş ÇED Yönetmeliği uygulanmadığı gibi irili ufaklı tüm projelerin bir an önce başlatılması ve hiçbir engelle takılmaması için kopyala yapıştır ÇED’ler ya da “ÇED’e gerek yoktur” uygulamaları Türkiye’de genel uygulama haline getirildi.

Türkiye’de 1993-2014 yılları arasında toplam 44.975 projenin sadece 3.739’u için ÇED süreci işletildi. 42.246 proje için ise çevresel bir etkisinin olup olmayacağını tespitine bile gerek görülmedi. Yani ÇED yönetmeliğinde muaf tutulan kısma dahil edildi. Ve yine 21 yıl içinde ÇED sürecine dâhil edilen 3.729 projeden sadece 81 tanesine ÇED

olumsuz kararı verildi.

Çevre katili çevreyi koruyamaz

Bu kadar sık değişen ÇED Yönetmeliklerindeki yapılan değişiklikleri takip etmek oldukça zor. En son yapılan yönetmelik değişikliği ile çevresel tahribatın olamaması mümkün olmayacak birçok projenin ÇED’den muaf tutulması sağlandı. Bu değişikliğin iptali için davalar açıldı. Anayasa Mahkemesi tarafından değişiklik iptal edildi. Ama hükümet Anayasa Mahkemesi’nin kararını hiçe sayarak ÇED Yönetmeliğine “Geçici 3. Madde” eklemesi yaptı. Bu eklenen madde ile örneğin nükleer santral, termik santral gibi sanayi ve enerji tesislerinin sökülmesi ÇED’den muaf kılındı. Kentsel dönüşüm alanları için planları yapan, kararı veren ve uygulayan bakanlığa, aynı zamanda bu projeler için ÇED’den muaf tutulup tutulmayacağı kararının yetkisi de verildi.

Artvin, Yırca, Alakır, Hasankeyf ve daha pek çok sayıda ekolojik ve sosyal yıkıma yol açan projeler delik deşik hale getirilmiş, hiçbir koruyucu niteliği kalmayan bu ÇED Yönetmeliğine ve uygulamalarına dayandırılarak yapıyor.

Geçtiğimiz hafta Danıştay 14 Dairesi ÇED Yönetmeliği’ne karşı açılan davalardan birisinde daha yönetmeliğin çok önemli birçok maddesinin yürütmesini durdu. Hukukçular Danıştay’ın verdiği bu karar ile artık bir ÇED Yönetmeliğinden söz edilemeyeceğini söylüyorlar. Danıştay’ın bu kararının ardında Türkiye’nin dört bir yanında adeta bir yaşam mücadelesine dönüşmüş olan çevre mücadeleleri yatmakta. Yeni bir ÇED Yönetmeliğinin içeriğini belirleyecek olan da yine bu mücadeleler olacak. Mücadeleye devam.

HAFTANIN CİNSİYETÇİSİ

ÖZEL
HAREKATÇILAR...

Cizre, Sur, Silvan gibi yerlerde Jan-darma Özel Harekat ve Polis Özel Harekat timlerinin yaptığı ırkçı duvar yazılamaları epey tepki çekmişti. Duvarlara yazılanların içeriğinin yanı sıra devletin güvenlik güçlerinin ırkçı yazıların önünde gururla poz vermiş olması ve bu fotoğrafların propaganda olarak ser-

vis edilmesi tam bir rezaletti. Kürt illerinin birçoğunda sokağa çıkma yasakları ve güvenlik güçlerinin operasyonları devam ediyor. Yazılamalar ve fotoğraflar da belli ki operasyonların bir parçası olarak sürdürülüyor.

Hakkari’nin Yüksekova ilçesinde bir evin yatak odasına girip, aynaya rujla ‘aşk Yüksekova’da başka yaşıyor’ yazarak kalp içerisine alan ve ‘Gonyalı Beyşehir’ diye imzalayan, yatağı da kadraja alarak bu utanç tablosu için epey çabaladığını göstererek, elinde silahıyla poz veren özel harekatçı yeni bir rezalete imza attı. Kendisine yakışan tek ünvanın bu olmadığı farkındayız ama Yüksekova’daki özel harekatçı haftanın cinsiyetçisi!

“ÇOCUKLARA KIYMAYIN EFENDİLER”

ÇAĞLA OFLAS

Savaş, bombalar, katliamlardan oluşan büyük bir istikrarsızlık sarmalından kadınlar ve çocuklar da paylarına düşeni alıyorlar. Son yıllarda kadınlara ve çocuklara yönelik şiddet ve taciz olayları giderek artış gösteriyor.

Geçen hafta Karaman'da Ensar Vakfı'na ait evlerde 45 çocuğun uğradığı istismarın ardından yaşanan olaylar %49,5 oyla iktidara gelen hükümetin sermayenin hizmetinde olduğunu bir kez daha gösterdi. Normalde böyle bir vaka sonrasında vakfın hemen incelenmeye alınıp, kapatılma işlemlerinin yapılması ve vakfa ait yerlerde kalan çocukların derhal uzaklaştırılması gerekirdi. Ama gelin görün ki, Başta Aile ve Kadın Bakanlığı'ndan medyaya kadar tüm sorumlu davranması gerekenler çocukları korumak yerine vakfı korumayı tercih ettiler. “Çocukların her türlü ihmal ve istismardan korunarak sağlıklı gelişimini temin etmek” üzere oluşturulan Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Sema Ramazanoğlu, Ensar Vakfı'na yöneltilen cinsel istismar iddialarına ilişkin olarak, “Buna bir kere rastlanmış olması hizmetleri ile ön plana çıkmış bir kurumumuzu karalamak için gerekçe olamaz. Biz Ensar Vakfı'nı da tanıyoruz, hizmetlerini de takdir ediyoruz” dedi.

Medyanın popüler ismi Ahmet Hakan, vakfın ismini temize çıkarmak için canını dişine taktı. Olayı mahalle kavgasına çeviren Hakan, “Kayseri’de bir genç kızı intihara sürükleyen öğretmen solcu” imiş. dedi. Hiç utanma ve sıkılma duymadan vakfın yöneticisiyle röportaj yaptı. 45 çocuğun cinsel istismara uğradığı bir kurumdan ve onu canla başla korumak isteyen bakanlardan, medya mensuplarından bahsediyoruz. Daha da vahimi, mecliste çocuk istismarını araştırma komisyonu kurulmasına ilişkin muhalefet partilerinin önerisini AKP milletvekilleri ite kaka kuruldan geçirdi. Tüm bu yaşananların büyük bir öfke patlamasına yol açması üzerine AKP’li vekiller önergeyi kabul etmek zorunda kaldılar.

Çocuklar için güvenli gelecek

Kar odaklı bir sistem olan kapitalizm ve onun birikim ihtiyaçlarına göre çıkarılan yasalar çocuk istismarını önleyemez. Çocuk bakımının aile içinde gerçekleşmesi başlı başına bir istismara açık bir sistem. Bu sistem ayrıca çocuk için yıpratıcı, gelişimini olumsuz etkiliyor, çocukla ilgilenen aile üyeleri için de ağır ve yıpratıcı bir iş. Çocukların bakımı, korunması, ihtiyaçlarının sağlanması özel alanda (aile) gerçekleştiği müddetçe, istismar sorununun kalıcı çözümü mümkün olmayacaktır. Savaşların, sömürünün olmadığı, başka bir dünya çocukların güvenle büyümesinin tek koşuludur.

SÖZDE 0 TOLERANS

Başta Aile Bakanı “çocuk istismarına 0 tolerans” diyor. Ancak çocuklara yönelik cinsel istismara ilişkin yapılan araştırma sonuçları mızrağın çuvala sağlamayacak boyuttu olduğunu göstermekte. Son 3 yılda 500 bin çocuk hakkında adli işlem yapıldı. Son 3 yılda taciz ve tecavüze uğrayan, adli mercilere yansıyan çocuk sayısı 70 bin. Türkiye çocuk pornografisinin de en yaygın olduğu ülkelerden biri. Çocuğa karşı işlenen cinsel taciz, saldırı ve istismar suçları ile ilgili davaların sayısı, 2008’de 7 bin 500, 2009’da 13 bin 812 iken, 2011’de 18 bin 334’e yükseldi.

ÇOCUKLARIN YAŞAM HAKKI İHLAL EDİLİYOR

Devletin Kürt illerinde yaşayan halka karşı sürdürdüğü savaş politikalarından çocuklar da paylarına düşeni almakta. İHD Diyarbakır’ın hazırladığı “2012 Yılı Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerini kapsayan Çocukların Yaşam Haklarına Yönelik İhlal Raporu”na göre, 1988-2013 arasındaki dönemde çatışmalı süreç nedeniyle 569 çocuk yaşamını yitirdi. Kasım 2010’da Bir Göz De Sen Ol İnisiyatifi verilerine göre, Türkiye’de güvenlik kuvvetleri 1989’dan 2010 yılına kadar 355 çocuğu öldürdü. 2009 Kasım ayından 2010 Ekim ayına güvenlik kuvvetlerinin öldürdüğü çocuk sayısı 13’tü. Bunların en bilinenlerinden; 14 yaşındaki Ceylan Önkol 28 Eylül 2009’da, Diyarbakır’ın Lice İlçesi’ne bağlı Şenlik Köyü’nün Hambas mezrasında askeri bölgeden atılan bir patlayıcı sonucu hayatını kaybetti. Uğur Kaymaz Kasım 2004’te hayatını kaybetti. Uğur, Mardin Kızıltepe’de babası Ahmet Kaymaz’la birlikte polisler tarafından öldürüldü.

KAPİTALİZM ÇOCUKLARI AÇ BIRAKIYOR

Çocuklara yönelik istismar olayları sadece cinsel istismarla sınırlı değil. Dünya Sağlık Örgütü, “çocuğun sağlığını, fiziksel gelişimini olumsuz yönde etkileyen, bir yetişkin, toplum veya ülkesi tarafından bilerek veya bilmeyerek yapılan davranışları” çocuk istismarı olarak kabul etmekte.

Kapitalist toplumda çocukluk koşulları, ailenin ait olduğu sınıfsal konumla belirlenmekte. Günümüzde ise çocuklar yeni liberal politikaların ürettiği toplumsal eşitsizliklerin sonuçlarını aileleri ve ait olduğu sınıfla birlikte paylaşmaktalar. Yaşadığımız dünyada üretici güçlerin gelişmesine, servet birikimine rağmen, çocukların büyük bir bölümü eğitim ve sağlık hizmetlerine erişememekte, şiddete, istismara, oyun zamanında çalışma zorunluluğuna ve açlığa varan çeşitli sorunlar yaşamakta.

